

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce: **H.G. a.s.**, IČ xx, se sídlem xx, zastoupený Mgr. Marianem Vařečkou, advokátem se sídlem Holandská 878/2, 639 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2012, čj. KULK 25216/2012/ODL/87-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2012, čj. KULK 25216/2012/ODL/87-2011, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2012, čj. KULK 25216/2012/ODL/87-2011, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Městského úřadu Stráž pod Ralskem ze dne 3. 11. 2011, č. 27663361/2011/3, čj. MUSPR/6632/2011/FO, kterým daný městský úřad vyměřil žalobci podle zákona č. 565/21990 Sb., o místních poplatcích, zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a Obecně závazné vyhlášky č. 8/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ČR podle jiného právního předpisu, neuhrazený místní poplatek za období 1. 1. 2011 – 30. 9. 2011 ve výši 45.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce dne 2. 11. 2011 ohlásil tři jiná technická herní zařízení – výrobní čísla MPV 0158, MPV 0068 a MPV 0069. Na základě ohlášení vydal správce poplatku platební výměr č. 27663361/2011/3 za období 1. 1. 2011 – 30. 9. 2011 ve výši 45.000 Kč. Žalobce se dne 2. 12. 2011 proti platebnímu výměru odvolal.

[3] Žalovaný ve svém odůvodnění poukázal na to, že zákonem č. 183/2010 Sb., kterým se měnil zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, byl mimo jiné změněn i § 10a zákona o místních poplatcích, a to rozšířením o slova „nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Záměrem této úpravy pro zpoplatnění kromě provozovaných výherních hracích přístrojů bylo i zpoplatnění tzv. interaktivních videoloterijních terminálů.

[4] Podle žalovaného lze slovní spojení „technické herní zařízení“ vyložit pomocí § 1 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) tak, že se jedná o zařízení, pomocí něhož je provozované loterie nebo jiná podobná hra. Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronicko-mechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. Pokud je pomocí určitého zařízení, které je technické, provozována loterie a jiná podobná hra, a nejedná se o výherní hrací přístroj, je možné takové zařízení podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení“. K tomuto výkladu pojmu je žalovaný i metodicky veden Ministerstvem financí ČR. Ke stejnému závěru jako Ministerstvo financí ČR dospěl i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2001, Pl. ÚS 29/10, ze kterého vyplývá, že mezi výherním hracím přístrojem a interaktivní videoloterijní terminály neexistuje na vnější pohled žádný zásadní rozdíl, tento rozdíl je dán právě až vnitřním uspořádáním zařízení, kdy videoloterijní terminál tvoří uzavřený a samostatně funkční celek, ale je součástí většího elektronického systému (místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál atd.) tvořící společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení sloužící k realizaci loterie a jiné podobné hry. Systém pro provozování sázkových her pomocí centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijní terminály umožňuje rozšiřování, případně ubírání počtu koncových zařízení v rámci jednoho technického zařízení. Předmětem poplatku se tedy v souladu s novelou zákona o místních poplatcích stává každý Ministerstvem financí povolený koncový terminál, který je s pomocí dalších dílčích komponent napojen na centrální jednotku a je ve spojení s touto jednotkou schopen realizovat hru od samého počátku do jejího konce.

[5] K námitce žalobce napadající protiústavní přijetí novely zákona o místních poplatcích a nesrozumitelnost textu novely žalovaný uvedl, že pouze Ústavnímu soudu, nikoli žalovanému, přísluší posuzovat, zda byl zákon č. 183/2010 Sb. přijat ústavně konformním způsobem. Do doby, než se Ústavní soud k případné protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích vyjádří, jsou obce, města a kraje povinny při správě místních poplatků nahlížet na novelu zákona tak, že je platnou součástí právního řádu.

[6] Žalovaný dále odůvodnil, že příslušný platební výměr byl vydán na základě oznamovací povinnosti, kterou žalobce splnil dne 2. 11. 2011. Tzn., že bylo rozhodnuto na základě důkazů, nikoliv podle pomůcek. Při správě místních poplatků je povinností

poplatkového subjektu vypočítat si podle konkrétní sazby poplatků obsažené v obecně závazné vyhlášce výši poplatku a splnit poplatkovou povinnost ve správné výši a v termínu splatnosti. Místní poplatek se podle § 10a zákona o místních poplatcích vybírá za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ČR. Jak je z ustanovení zákona o místních poplatcích patrné, musí být výherní hrací přístroje povoleny příslušnou obcí a zároveň být provozovány. U jiného technického herního zařízení se vybírá poplatek za povolené zařízení bez ohledu na to, zde je zařízení v provozu či nikoliv. Je-li tedy vydáno ministerstvem povolení, lze za toto zařízení poplatek vybírat. Žalobce nezaplatil za období 1. 1. 2011 – 30. 9. 2011 žádnou částku. Správce poplatku, tedy v souladu se zákonem vydal platební výměr na částku 45.000 Kč ze tří ohlášených jiných technických herních zařízení na základě důkazů, které si obstaral.

II.

[7] Žalobce napadl citované rozhodnutí žalovaného žalobním návrhem, neboť má za to, že došlo k nezákonnému stanovení a vybrání místního poplatku. Tvrzená nezákonnost má spočívat v chybné aplikaci právních předpisů, čímž byl žalobce přímo zkrácen na svých právech.

[8] V první a nejobsáhlejší námitce se žalobce vypořádává s protiústavností novely zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, když zásadní vada této novely spočívá v tom, že nebyla přijata ústavně konformním způsobem a měla by být zrušena. Podle žalobce by procedura přijímání této novely měla být hodnocena ve světle judikatury Ústavního soudu týkající se tzv. přílepků. Proto žalobce navrhl,

aby krajský soud podle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení úpravy zakotvené v § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb.

[9] Žalobce dále poukazuje na to, že v důsledku novely zákona o místních poplatcích došlo k zakotvení nové poplatkové povinnosti, kdy obcím byla dána pravomoc obecně závaznou vyhláškou stanovit místní poplatek za provoz výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstva financí podle jiného právního předpisu. Danou úpravou však žalobce považuje za nesrozumitelné, neboť pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstva financí podle jiného právního předpisu“ není definován ani zákonem o loteriích ani žádným jiným právním předpisem. Zákonodárce tak užil neurčitý obecný pojem, neboť z jeho jazykového vyjádření není zřejmé, na jakou třídu konkrétních případů se vztahuje. Použitím neurčitých právních pojmů narušuje prostředí právní jistoty, protože pro adresáta právní normy není ze samotného textu zjevné, jaký je obsah a rozsah příslušného pojmu. Žalobce na základě ustanovení zákona o loteriích dovozuje, že „jiné technické herní zařízení“ má být podle úmyslu zákonodárce technickým zařízením, které je nějakým způsobem příbuzné výherním hracím přístrojům. Žalobce proto tvrdí, že při kvalifikaci této přípustnosti je třeba vycházet z definice výherního hracího přístroje, a tudíž že příbuznost musí být charakteru technologického. Jelikož výherní hrací přístroj umožňuje uskutečnění všech dílčích částí průběhu hry na jednom místě (přímo v místě provozu tohoto výherního hracího přístroje, resp. v samotném výherním hracím přístroji), tak jiné technické herní zařízení musí být schopno uskutečnit všechny tyto prvky sázky

procesu na jednom jediném místě. Interaktivní videoloterijní terminál však není kompaktním funkčně nedělitelným technickým zařízením ve smyslu zákona o loteriích.

[10] Žalobce odkazuje na obsah rozhodnutí o povolení provozu loterie nebo jiné podobné hry vydané Ministerstvem financí na základě § 50 odst. 3 zákona o loteriích, konkrétně na rozhodnutí o povolení provozu centrálního loterního systému (CLS). V tomto povolení je uvedeno, že centrální loterní systém je funkčně nedělitelným technickým zařízením, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů. Z uvedeného vyplývá, že onen koncový interaktivní videoloterní terminál je pouze jednou ze tří částí funkčně nedělitelného technického zařízení. Tímto funkčně nedělitelným technickým zařízením je CLS jako celek. Interaktivní videoloterní terminál, který je obsluhován přímo sázejícím, slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, neboť generování výhry či prohry dochází v CLS. V této souvislosti žalobce konstatuje, že zákonodárce, ačkoliv odkázal v novele zákona o místních poplatcích na zákon o loteriích, se pojmoslovím a obsahem zákona o loteriích neřídil a současně se ani nepokusil precizovat význam použitého pojmosloví, čímž způsobil, že novela zákona o místních poplatcích se stala pro své adresáty nesrozumitelnou. Tím byla dotčena zásada materiálního právního státu, z něhož je dovozován princip právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo. Princip právní jistoty rovněž znamená, že příkazy a zákazy mají být v zákoně upraveny tak, aby nevznikaly pochybnosti o základním obsahu právní normy, přičemž jasnost a srozumitelnost zákonné je podmínkou předvídatelnosti jednání na základě zákona.

[11] Žalobce je tak přesvědčen o nezákonnosti platebního výměru vydaného správcem místního poplatku i z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v daném případě považováno za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle zákona o loteriích a podléhající režimu místního poplatku na území daného města.

[12] V další námitce se žalobce vypořádává také s obsahem metodického sdělení vydaného odborem 26 Cla a daně ze dne 6. 8. 2010 zveřejněného na webových stránkách Ministerstva financí ČR, neboť správce místního poplatku z něj při vydání předmětného platebního výměru vycházel.

[13] Ve své poslední námitce žalobce brojí proti nezákonnosti vydaného platebního výměru, jež má spočívat v tom, že místní poplatek byl stanoven i za zařízení, která sice byla povolena, avšak dosud nebyla umístěna a uvedena do provozu. Žalobce vychází z logického výkladu § 1 a § 10a zákona o místních poplatcích, který neodůvodňuje zpoplatnění herních zařízení, která byla sice povolena, ale nejsou fakticky provozována. Místní poplatek by se měl vztahovat pouze na povolená zařízení, která jsou zároveň i provozována. Slovo povolený v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích vychází z principu, podle kterého se místní poplatek vybírá pouze z výherních hracích přístrojů, který jsou provozovány legálním způsobem. Tedy že místní poplatek nebude vybírán z výherních hracích přístrojů, které sice provozovány jsou, ale orgánem veřejné správy nebylo k jejich provozu vydáno povolení a v jejich případě se tedy jedná o provoz nelegální. K tomu shodně uvádí také publikace nazvaná *Doporučení pro obce a města/Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitostí, poplatky za komunální odpad)*, kterou v lednu 2010 vydala Kancelář veřejného ochránce práv ve spolupráci s Ministerstvem vnitra a Ministerstvem financí. Novou úpravou nebyl daný

princip narušen. Skutečnost, že nebylo úmyslem zákonodárce stanovit pro výběr místního poplatku z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení odlišné režimy, potvrzuje také postup statutárního města Teplice, které obecně závaznou vyhláškou č. 4/2010 zpoplatnilo povolená jiná technická herní zařízení, která byla uvedena do provozu. Žalobce doplňuje, že právním názorem zastávaným žalovaným by *de facto* byl zpoplatněn samotný akt vydání rozhodnutí o povolení provozu některých druhů loterií či jiných podobných her ze strany Ministerstva financí. Nastala by tak situace, kdyby provoz některých druhů loterií a jiných podobných her byl neodůvodněně zvýhodněn před provozem jiných druhů loterií či podobných her. Pokud by i byl připuštěn výšečný gramatický výklad, stále by vedle sebe existovaly dva možné interpretace, a bylo tedy povinností správce poplatku aplikovat obecné právní zásady *in dubio mittius* (v pochybnostech mírněji) a *in dubio libertate* (v pochybnostech ve prospěch poplatníka).

[14] Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející platební výměr zrušil a žalovanému přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

III.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na zmocnění uvedené v § 1 a § 14 zákona o místních poplatcích, podle kterých mohou obce vydávat v samostatné působnosti obecně závazné vyhlášky. Vydanou obecně závaznou vyhláškou zašle obec neprodleně Ministerstvu vnitra, které provádí dozor nad obsahem obecně závazných vyhlášek. Odporuje-li obecně závazná vyhláška obce zákonnému rámci, vyzve Ministerstvo vnitra ke zjednání nápravy, a pokud zastupitelstvo obce nezjedná v určeném termínu nápravu, podá Ministerstvo vnitra návrh Ústavnímu soudu na zrušení obecně závazné vyhlášky obce. Danou procedurou prošla i obecně závazná vyhláška Města Stráž pod Ralskem. Žalovanému tedy nepřísluší posuzovat zákonnost dané obecně závazné vyhlášky.

[16] V případě namítané protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích žalovaný plně odkazuje na kompetence Ústavního soudu, kterému jedinému přísluší posuzovat, zda byl zákon č. 183/2010 Sb. přijat ústavně konformním způsobem.

[17] Ohledně žalobcem namítaného neuspokojivého vymezení víceslovného vyjádření „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ žalovaný odkazuje na odůvodnění, které podal v napadeném rozhodnutí. Poukázal na metodiku Ministerstva financí, již je povinen respektovat, a rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, Pl. ÚS 29/10, podle kterého charakter interaktivních videoloterijních terminálů jako jiných technických herních zařízení neumožňuje jejich pořazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje pod § 17 odst. 1 zákona o loteriích, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti. Ze stanoviska Ústavního soudu vyplývá, že mezi výherním hracím přístrojem a interaktivním videoloterijním terminálem neexistuje na vnější pohled žádný zásadní rozdíl, tento rozdíl je dán právě až vnitřním uspořádáním zařízení, kdy videoloterijní terminál tvoří uzavřený a samostatně funkční celek, ale je součástí většího elektronického systému tvořícího společně s centrální jednotkou a koncovými terminály funkčně nedělitelné technické herní zařízení sloužící k realizaci loterie jiné podobné hry. Vzhledem k tomu, že právní úprava způsobovala aplikační problémy, byl přijat zákon č. 300/2011 Sb., který postavil najisto úpravu týkající

se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterijního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tím byl nepřímým potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb.

[18] Žalovaný dále uvedl, že výhrady žalobce k metodickému sdělení ohledně místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, které předložilo Ministerstvo financí, nemůže být předmětem soudního řízení. Metodické sdělení je pouze doporučením, protože Ministerstvu financí nepřísluší autoritativně vykládat právní předpisy. Jediný, kdo tak může učinit, je soud při řešení konkrétního případu.

[19] K poslední námitce žaloby žalovaný sděluje, že místní poplatek podle § 10a zákona o místních poplatcích se vybírá za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Jak vyplývá ze zákona o místních poplatcích, musí být výherní hrací přístroje povoleny příslušnou obcí a zároveň být provozovány. U jiného technického herního zařízení se vybírá poplatek za povolené zařízení bez ohledu na to, zda je zařízení v provozu či nikoliv. Je-li vydáno ministerstvem povolení, lze za toto zařízení poplatek vybírat.

[20] Žalovaný tak nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhuje, aby ji krajský soud zamítl.

IV.

[21] Při nařízeném jednání žalobce sdělil, že na podané žalobě trvá, nicméně bere zpět žalobní bod týkající se protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., když tato otázka již byla posouzena Ústavním soudem v nálezu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12.

[22] Žalobce dále zdůraznil, že do dne jednání nebyl pojem „jiné technické herní zařízení“ v zákoně o loteriích a zákoně o místních poplatcích vysvětlen, a proto trvají i nadále pochybnosti v takovém rozsahu, jak je uvedeno v žalobě. K prokázání odlišností mezi videoloterijními terminály a herními automaty navrhl žalobce provedení důkazů následujícími listinami:

- a) dotazem Ministerstva financí k Elektrotechnickému zkušebnímu ústavu ze dne 3. 6. 2010, a doplněním dotazu ze dne 28. 6. 2010, kde se ministerstvo dotazuje na tyto systémy a jejich rozdíl, přičemž elektrotechnický ústav je státem certifikovaný ústav pro zkoumání těchto zařízení,
- b) odpovědí Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 7. 6. 2010, a jeho doplněním ze dne 15. 6. 2010 a 30. 6. 2010, ve kterém tento ústav definuje jednotlivá zařízení a jejich rozdíly,
- c) odborným vyjádřením č. 1/2013 Ing J.K.a, ve kterém se uvádí, že videoloterijní terminál není totožný s výherním hracím přístrojem
- d) stanoviskem Institutu kontroly a certifikování ze dne 28. 2. 2013 ve věci právní úpravy povolování sázkových her, podle něhož videoloterijními terminály nemají charakter jiného technického zařízení, s nímž zákon o místních poplatcích spojuje poplatkovou povinnost.

[23] Návrh žalobce na provedení listinných důkazů soud při jednání zamítl, neboť dospěl k závěru, že dokazování odlišností mezi videoloterijními terminály a herními automaty není z hlediska právního posouzení věci rozhodné, jak bude vyloženo níže.

V.

[24] Krajský soud o žalobě zahájil řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

VI.

[25] Jak patrné z rekapitulační části tohoto rozsudku, námitky žalobce nerozporují skutkový základ věci, tak jak ho žalovaný předestřel v napadeném rozhodnutí a jak ho soud převzal do tohoto rozsudku. Žaloba výhradně směřuje do právního hodnocení otázky, zda žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím jiných technických herních zařízení v období 1. 1. 2011 – 30. 9. 2011 podléhají místnímu poplatku za provozované výherní hrací přístroje nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí stanovenému obecně závaznou vyhláškou č. 8/2010 vydanou Městem Stráž pod Ralskem. Žalobce přitom napadá řadu aspektů vážících se k povinnosti hradit místní poplatek za provozování výherních hracích přístrojů nebo jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí: i) nejednoznačnost a nesrozumitelnost právní úpravy ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek za provozování jiných technických herních zařízení, ii) užití metodického pokynu Ministerstva financí jako interpretačního nástroje a iii) nezákonnost navázání povinnosti platit místní poplatek na samotné povolení jiných technických herních zařízení a nikoli až na jejich provozování.

VI./i

[26] Zákon o místních poplatcích, ve znění do 13. 10. 2011, v § 1 písm. g) stanovil, že obce mohou vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když podle § 10a téhož zákona poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platil jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce mohla činit částku od 1000 Kč do 5000 Kč (§ 10a odst. 2 a 3 cit. zákona).

[27] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích v případě jiného právního předpisu, podle kterého Ministerstvo financí je oprávněno povolovat výherní hrací přístroje nebo jiné technické herní zařízení, návodně odkazuje poznámkou pod čarou na zákon o loteriích.

[28] Podle zmocňovacího ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích mohlo Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Část první

až čtvrtá zákona o loteriích reglementuje jednotlivé typy her a loterií – tomboly, výherní hrací přístroje, kurzové sázky apod. Loterie a hry v citovaných částech zákona o loterii neupravené podléhaly schvalování Ministerstvem financí prostřednictvím § 50 odst. 3 s tím, že bude ctěn charakter a způsob, jakým jsou povolovány a provozovány loterie a hry v části první až čtvrté cit. zákona. Podstatné ve věci přitom je, aby daná loterie či jiná podobná hra byla subsumovatelná pod obecnou charakteristiku uvedenou v § 1 odst. 1 zákona o loteriích, tj. aby se jednalo o hru, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje; dále aby o výhře nebo prohře rozhodovala náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (herním plánu), přičemž nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.

[29] Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že tzv. „jiné technické herní zařízení“ jazykově nevymezuje konkrétní typ zařízení, jímž je loterie či jiná podobná hra provozována. To ovšem samo o sobě neznamená, že pod obecnou definici nemohou být podřazeny konkrétní, i značně diferencované případy a že by užití obecné definice samo o sobě vyvolávalo neaplikovatelnost právní normy a v důsledku toho i nevymahatelnost uložených povinností. Soud naopak dospěl k závěru, že prostřednictvím § 50 odst. 3 zákona o loteriích jsou pokryty „zbytkové“ případy loterií a her v zákoně nominálně neupravené. Teleologické argumenty zohledňující účel zákona, společenskou nutnost právní reglementace loterií a jiných podobných her naopak posilují dosah tohoto ustanovení do proměnlivého prostoru nově vznikajících prostředků, jimiž loterie či jiné podobné hry lze realizovat, tj. do oblasti pokryté ustanovením § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[30] Jak již bylo obecně vyjádřeno, v žalobcově případě se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Tím do této kategorie her patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů), které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterijního terminálu. Toto spojení je tak předmětem místního poplatku. Technické odlišení řešení, jakým je hra zprostředkovávána na interaktivních videoloterijních terminálech a jakým na výherních hracích přístrojích, je z hlediska zákona o loteriích irelevantní. Použití obecných definic, které navádí na individualizované řešení, tak neprolamuje zásadu materiálního právního státu, jak namítá žalobce.

[31] K dané otázce lze shodně ocitovat z nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publikovaném na www.nalus.cz, podle kterého „je přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak

nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona“.

[32] V případě žalobce jsou tak splněny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterií nebo jinou podobnou hru možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, neboť i) povolenou loterií nebo jinou podobnou hru žalobce provozuje prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a ii) „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalobce splnil i ohlašovací povinnost ve vztahu ke správci poplatku.

VI./ii

[33] Dovolával-li se žalobce metodického pokynu Ministerstva financí, pak soud uvádí, že metodické pokyny ústředních správních orgánů nejsou pramenem práva a soud je ve svých úvahách nezohledňuje. Nečil proto tak ani v tomto případě.

VI./iii

[34] Soud dále posuzoval zákonnost postupu správce poplatku, který svým platebním výměrem stanovil žalobci uhradit místní poplatek i za zařízení, která sice byla povolena, avšak dosud nebyla umístěna a uvedena do provozu.

[35] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích účinného v rozhodné době vyplývá, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), v němž se zabýval podmínkou provozování výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

[36] Není obecnou charakteristikou místních poplatků, že jsou vybírány pouze tehdy, je-li realizována činnost, ke které se místní poplatek vztahuje. Kupř. podle § 1 písm. f) ve spojení s § 10 odst. 1 zákona o místních poplatcích lze vybírat poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst, a to bez ohledu na to, zda toto oprávnění bude fyzická nebo právnická osoba využívat či nikoli. Obdobně podle § 1 písm. h) ve spojení s § 10b zákona o místních poplatcích může obec vybírat poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, přičemž tato povinnost je vztažena k trvalému pobytu nikoli k místu,

kde fyzické osoby fakticky pobývají a tedy i odpad vytvářejí. Právní úprava tak zcela zjevně odtrhuje povinnost platby místního poplatku od místa, kde ke vzniku odpadu může docházet. Jakkoli účelem daného místního poplatku je podílet se na nákladech, které s likvidací odpadu domácností vznikají, právní úprava je vůči tomuto záměru autonomní. Totožná situace je i u poplatku ze psů [§ 1 písm. a) ve spojení s § 2 zákona o místních poplatcích].

[37] Z toho tedy vyplývá, že pokud existují mezi jednotlivými místními poplatky odlišnosti z hlediska právní úpravy a reality, ke které se vztahují, není apriorně vyloučeno, aby tyto odlišnosti byly i u typově obdobné činnosti upravené zákonem o loteriích a podmínek jejího zpoplatnění. Princip analogické úpravy jednotlivých místních poplatků není zákonu o místních poplatcích vlastní. Z toho vyplývá, že ani jazykovými, ale ani teleologickými prostředky není možné determinovat jednoznačný výklad § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích. V této souvislosti je třeba připomenout, že teleologické argumenty by musely být v daném případě velice intenzivní, neboť jejich použitím by došlo k významovému zúžení jazykového vyjádření právní normy čili k její teleologické redukci (blíže viz Melzer, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace, Vyd. 1., Praha: C. H. Beck, 2010, str. 249 a násl.). Daná situace současně znamená, že nevymezení interpretace relevantních ustanovení zákona o místních poplatcích vytváří prostor pro autonomní normotvorbu příslušné obce v její samostatné působnosti.

[38] Podle § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství. Z citovaného ustanovení vyplývá, že obec nejprve rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru v mezích zákona. Pokud Město Stráž pod Ralskem v čl. 3 odst. 1 Obecně závazné vyhlášky č. 8/2010 stanovilo, že za jiná technická herní zařízení se poplatek platí ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo jiné technické herní zařízení povoleno, nelze proti takovému postupu ničeho namítat.

VII.

[39] Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s..

[40] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. června 2013

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu